

„KÉREM SZÉPEN, CSÖNGESSEN HELYETTEM!” (lásd 347. l.)

TAMÁS BÁCSI TÖRTÉNETE.

(Vége.)

V.

PARÓKA valósággal ott volt, fészekké alakítva olyképen, hogy a meleg, szőrös rész volt befelé fordítva. Tamás bácsi csak nézte, sokáig nézte az ő kedves parókáját; két tojás volt benne s Tamás bácsi elgondolta magában, milyen jó dolguk lesz majd a kis madárfiaknak a puha meleg fészekben. Ez egészen visszaadta jó kedvét és nevetgélve kapaszkodott ismét le a meredek lépcsőn.

Szerencsésen leérkezett, de kissé poros és pókhálós lett a ruhája s ezért elébb gondosan letisztogatá és csak aztán ballagott vidáman haza felé.

VI.

Mártha asszony már föl is találta a vacsorát, mikor Tamás bácsi hazaérkezett. Mártha néni rögtön észrevette, hogy az öreg ur nem jó helyen járt, mert akárhogy tisztogatta is Tamás bácsi a kabátját, itt-ott mégis pókhálós maradt.

„Ejnye, Tamás bácsi! Hát ugyan hol volt megint?“ kérdé Mártha néni.

„No, találja ki, hol voltam?“

„Hol? Hát azt biz' én nem tudhatom.“

„Meghiszem! Nem is gyaníthatja. Fent voltam a templomtoronyban,“ szolt Tamás bácsi vig nevetéssel.

„A templomtoronyban! Az égre, hová gondol, hogy ilyeneket tesz! És mit keresett a toronyban?“

„Nem kerestem semmit és mégis találtam, — — megtaláltam a parókámat.“

„Megtalálta a parókát?!“ kiáltott Mártha asszony, összecsapva kezeit. „Nem! Az nem lehet, csak meg akar tréfálni Tamás bácsi.“

„Dehogy akarom! Komolyan megtaláltam a parókát; de azért mégsem fogom többé visszakapni.“

„Most még kevésbé értem...“

„Pedig nagyon egyszerű; hollók lopták el, mikor a templom udvarán elaludtam s a paróka leesett a fejemről.“

Aztán elbeszélte Tamás bácsi, hogy és miképen találta meg parókáját s hogy a viláért sem akarná visszavenni; hadd legyen jó puha fészkek a kis madaraknak.

Mártha asszony roppantul csodálkozott és sietett a szomszédasszonyhoz, hogy elmondja a furcsa esetet s estére már az egész falu tudta, hogy a paróka megkerült, és hogy a hollók lopták el. Legjobban örült ennek rektor uram, mert ilyenképen kisült, hogy az ő iskolás gyerekei ártatlanok; a fiuk is nagyon örültek, mert szégyelték, hogy őket gyanúsították a lopással, mikor pedig ők mindnyájan annyira szerették Tamás bácsit, hogy a viláért sem

bántották volna. Meg is dicsérte rektor uram a fiukat és megmondta nekik, mennyire örül, hogy most már végképen elhárult róluk a gyanu.

Ilyenformán a paróka-história véget ért, mindenki felmászott a toronyba és meggyőződött, hogy csakugyan ott van és úgy van, a mint Tamás bácsi mondta. Sokat nevettek fölötte, de meghagyták fészeknek s Tamás bácsi sem kívánta többé soha vissza; már megszokta a bársonysapkát és megelégedett vele.

Tamás bácsi még sokáig élt parókájának megtalálása után s ha valaki meglátogatta, annak mindig elmesélte a paróka furcsa történetét.

HOPÁGO LÁBA.

— Mese. —

I.

GY téli este jó meleg szobában az öreg karszékben ült a nagymama, körülötte pedig ugráltak unokái, három piros pozsgás kis fiu.

„Akartok-e egy furcsa mesét hallani, gyerekek?” kérdé a nagymama.

„Akarunk-e? de akarunk ám! Kérjük szépen”, kiáltoztak a fiuk és mindjárt körülfogták a nagymamát.

„Jó, hát üljetek szépen mellém.

Hallottátok már az egylábu Hopágo meséjét?”

„Nem. Ki volt az? Mi volt az?”

„Az a mese szerint egy gonosz tengeri szörnyeteg volt.”

„Juj! De szép lesz!” szolt az egyik fiu s mindnyájan mély csendben hallgatták a nagymamát, ki így kezdett mesélni:

„Hajdanában hol volt, hol nem volt, az operenciás tenger partján egy barlangban volt egy tengeri boszorkány szörnyeteg, melynek Hopágo volt a neve. Rettenetesen förtelmes volt. Teste hasonlított egy óriási dinnyéhez, melyen csak egy láb volt s ezen ugrált, ha a szárazföldön járt; de ha a tengerre ment, levette a lábát, mert e nélkül jobban tudott uszni. Tizenkét karja volt teste körül s minden ujján volt egy szeme és így ugyancsak jól láthatott. Karjait minden irányban tudta nyujtogatni s ezekkel ragadta meg zsákmányát, melyet aztán összemorzsolta és úgy evett meg. Feje tulajdonképen nem volt egyéb egy nagy száznál s egy egész ökröt beletehetett egyszerre.

Mikor a nap leszállt s a hold fölkel, Hopágo kibujt barlangjából és ment prédát keresni, néha a tengerre, néha a szárazföldön. Rettegtek tőle az egész vidéken, mert nemcsak állatokat ragadott el, hanem gyermekeket és nagy fiukat is.

Egy este a nap lenyugodott, mint rendesen, de a hold nem tűnt elő.

mert sötét felhők boríták az eget. A hullámok zajosan törtek be a barlangba, sugva Hopágonak, hogy most majd történni fog ám valami.

„Oh! ott leszek én is!” kiáltott Hopágo, ki nagyon szerette a viha-

ros tengert. Levette tehát lábát és kigurult a vízbe. Roppant zivatar dühöngött, a villámok czikáztak, a menydörgés zugott s a hullámok toronymagasságra csapkodtak; Hopágo pedig jókedvűen uszkált a habok

HARISNYA-KÖTÉS. (lásd 351. l.)

között. A mint így kedve szerint uszkál, a távolban egy bárkát pillantott meg, tele kisebb-nagyobb tengerészfiukkal.

Ezek a tengerészfiuk pedig hálászni indultak volt a kis bárkán,

s ekközben lepte meg őket a zivatar; hiába volt minden erőfeszítésök, a hullámok nyilsebeséggel ragadták tova a gyöngesajkát s a szegényfiuk nem is reméltek többé menekülést.

„Oh! bár csak ne indultunk volna ma halászni!“ siránkozott egyik.

„Bizony kár volt“, szölt egy másik.

„No, hiszen nem is teszszük többé, ez utolsó halászatunk volt,“ tevé hozzá Ferkó, egy harmadik bátor fiu.

A TUKAN VAGY BORSRÁGÓ. (lásd 347. l)

Alig mondta ki, egy nagy hullám fölfordítá a sajkát s mindnyájan a tengerbe estek. Úszni nem

lehetett ilyen viharban, csak Hopágo volt erre képes. A fiuk mind belefultak volna a vízbe, de egy másik

nagy hullám fölkapta s kivetette őket a partra.

„Hó! én szárazon vagyok! Hol vagytok, fiuk?“ kiáltott Ferkó.

„Én itt vagyok.“ „Én is.“ „Én is,“ kiáltottak a többiek s lassanként mindnyájan összegyűltek.

„Keressünk itt a sziklák közt valami barlangot, hol a vihar elől megvonulhatunk,“ szólt Ferkó.

„Légy te a vezérünk, Ferkó,“ szólt egy fiu s a többiek „éljen“-t kiáltottak rá.

„Jó, hát jöjjetek utánam,“ mondá Ferkó.

Kezdték tehát kapaszkodni föl és le a sziklákon és csakhamar rá is bukkantak egy nagy barlangra.

„Ez épen jó lesz, itt mindnyájan kényelmesen elférünk,“ szólt Ferkó.

A barlang igen tágas és kényelmes volt, sőt egyik sarkában nagy nyugágyat találtak puha füvekből. Erre leheveredtek s csakhamar elaludtak szépen. Csak Ferkó nem aludt, hanem azon törte fejét, hogy másnap hogy fognak majd valami eleséghez jutni.

És a mint így gondolkozva fekszik, egyszerre sajátos zúgást vélt hallani, mely mindinkább közeledett. Ferkó fölébreszté egyik pajtását, Vilit és figyelmezteté a zajra.

„Bizonyosan csak a szél,“ felelt Vili s ismét aludni akart.

De Ferkó bizonyos volt abban, hogy nem a szél zúgása az. Ujból felkölté Vilit és szólt:

„Hallgasd csak! Ez nem a szél zúgása! És mindinkább közeledik!“

Vili hallgatózott s meggyőződött, hogy nem a szél zúg. A zaj mindinkább közeledett, de nem lehetett megmondani, mitől származik.

„Költsd fel hamar a fiukat,“ szólt Ferkó s csakhamar mindnyájan talpon veltak és ijedten meghuzódtak a barlangnak egy sötét zugába. Egyszerre egészen közel hallatszott a zúgás és fujva és szuszogva mint egy forgószél begurult a barlangba Hopágo, a szörnyeteg. Egyenesen ágyához mászott s néhány percz mulva elaludt, olyanokat horkolva, mint egy menydörgés. Nem sejtette, hogy a fiuk épen az ő barlangjában kerestek menekvést.

Hopágo látta, midőn a sajka a tengeren fölfordult, de mikor közelebe ért, nagy boszuságára a tengerészfiuk közül egyet sem talált. Hogy egy kissé elülze rossz kedvét, látogatást tett egy rokonánál, Figli kisasszonynál, ki pedig vékony, sugár, gyöngyszemű tengeri tündér volt s egy korálsziget barlangjában a víz alatt lakott. Épen vacsoránál ült és tíz kis tündér szolgált körülötte, midőn Hopágo boszusan belépett. Aztán — —

De most menjetek aludni, a többit majd holnap mondom el.“

(Folytatása következik.)

AZ ÓRIÁS LÉGY.

„**U**GYAN, Palikám, hogyan tudsz annyira kegyetlenkedni! — Miért kinezod azt a szegény legyet? Hogy esnék neked, ha ugy kineznának téged?“

Pali anyja szolt így. Pali épen egy nagy legyet fogott s elébb az egyik, aztán a másik szárnyát tépte ki, mulatva azon, hogy a szegény légy miként igyekszik ily megcsontított állapotban tovább mászni. Pali anyja sokszor intette őt az ily csunya kegyetlenkedés ellen, de hiába; Pali igen hidegvérű, kegyetlen fiu volt s most is addig játszott a légygyel, míg ez végre leesett az asztalról és elmászott. Nem sokára aztán Pali lefeküdt és elaludt.

Ejféltájban fölbredvén, zümmögést hall ágya közelében. A szegény megcsontított légy zümmögött s Palinak ez mindjárt eszébe is jutott, de mégis sajátságos félelem lepte meg, midőn megemlékezett kegyetlenségére s aztán anyja szavaira: „hogy esnék neked, ha ugy kineznának téged.“ Fejére huzta a takarót, hogy ne is hallja a légy zümmögését.

De a zümmögés mindinkább közeledett, ugy hogy Pali el nem tudott aludni miatta.

„De ostoba vagyok, hogy légytől félek“, mormogá Pali a takaró alatt s miután a zümmögés egy ideig nem hallatszott, végre ismét elaludt.

Hanem ekkor még sokkal erősebben rákezdte; Palinak elállt a lélegzete, szive erősen dobogott s egyszerre ugy érezte, hogy a takarót lerántják fejeéről s egy ocsmány szörnyeteg áll előtte; alakja olyan volt, mint egy kitépelt szárnyu légyé, csakhogy óriás nagyságu volt, ugy hogy egész a szobatetőig ért és onnan nézett le Palira; Pali mozdulni akart, de rémületében egészen megdermedt és elvesztette eszméletét.

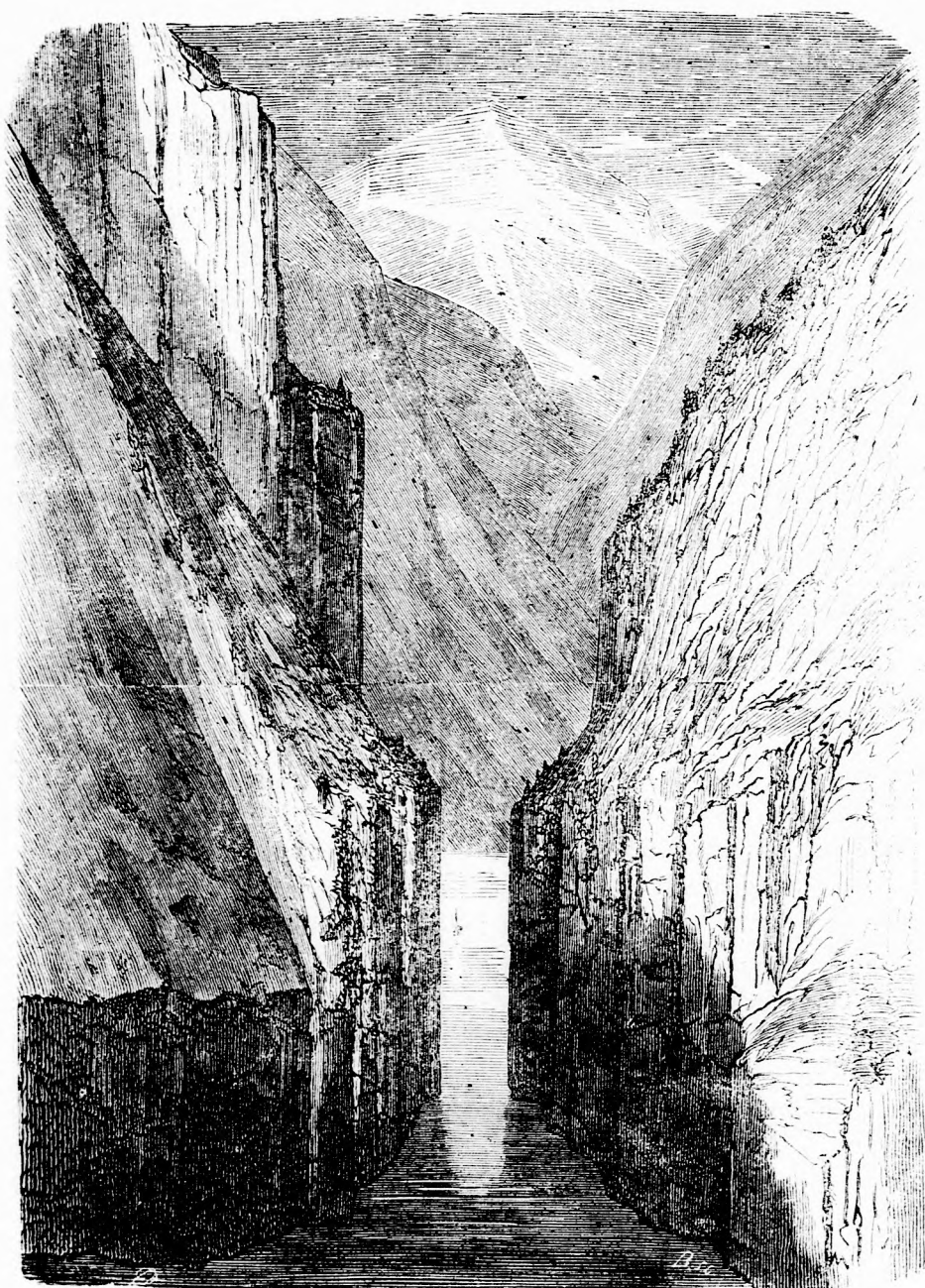
Mikor ismét magához tért, nappal volt s kint látta magát a szabadban, körulte pedig három olyan szörnyeteg állott. Pali mozogni kezdett, de ekkor az egyik szörnyeteg, az, melynek szárnya nem volt, ütni, tépni és szorongatni kezdte rettenetesen, ugy hogy Pali kiabált és sirt fájdalmában.

„Milyen furesán sirdogál,“ szolt nevetve az egyik szörnyeteg s aztán mindhárman neki estek és tépték, szúrták, ránczigálták ugy, hogy Pali azt hitte, már szétmorzsolják. Megkísértette az ellenszegülést, de a szörnyetegenek ekkor még inkább bántották s eszébe jutott Palinak, a mit anyja mondott. Pedig még csak kezdetén volt a gyötrellemnek. Az egyik szörnyeteg így szólalt meg:

„Nézzétek, itt van egy hegyes karó, húzzuk rá! Milyen furesán fog vergődni és nyávogni.“

„Jó lesz! Jó lesz!“ kiáltott a másik kettő s felemelték a nagy karót. Pali behunyta szemét és várta

(Folytatása a 346. lapon.)

A FJORD NORVÉGIÁBAN. (lásd 347. l.)

ÖRZSIKE SZAKÁCSNÉ.

Birreg-barrog a fazok
 Hogy ha benn' kanalazok.
 Sok kell nekem nem keves:
 Forrjon-főljön a leves.

Napszámos jó este sok
 Nekik vaesorát adok.
 Ha kapáltak egész nap
 Este jól is lakjanak.

(Folytatás a 343. laphoz.)

halálát, de egyszerre így szól a szárnyatlan szörnyeteg:

„Ne húzzuk karóra, hanem vigyük amoda a farkasverembe; meglátjuk, hogy fog viaskodni a farkasokkal, míg végre megeszik.“

„Nagyon jó lesz! nagyon jó lesz!“ kiáltottak a többiek, fölkapták szegény Palit és nagy zugásbugás közt röptültek vele a levegőben, végre pedig letették egy farkasbarlangba, melyben három rettenetes nagy farkas vicsorgatta rá fogait. Pali reszketett s eszébe jutott, hány-szor tett ő legyet a pók hálójába. Most ő sem tudott mozdulni s olyan sorsra jutott, mint hajdan az általa kinzott legyek.

A farkasok már készültek rárohanni, még egy percz és vége van Palinak; de ekkor egy negyedik szörnyeteg lépett oda, még sokkal nagyobb az eddigiéknél, és szólt:

„Mit csináltok, gyerekek?“

„Fogtunk egy furcsa piczi élő lényt, nézd csak, mama.“

„Hadd lássam,“ szólt a szörnyetegek anyja. „Ejnye mit csináltok vele? Hiszen egészen halálra van ijedve.“

„Még nem bántottuk, hanem most akarjuk látni, hogy fog viaskodni a farkasokkal.“

„Azt nem fogjátok tenni. Hogy tudjátok kinozni szegénykét? Hátha titeket kinozna ugy valaki, jól esnék-e? Vegyük ki, tegyük ide a puha fűre, aztán hadd menjen, hova akar.“

Kivették a barlangból, letették a puha fűbe s aztán a nagy szárnyas szörnyetegek elrepültek oly zümmögéssel, hogy Pali, — fölérredt s látta, hogy az egész csak álom volt s onnan származott, hogy az általa megkinzott légy még mindig ott zümmögött az ágy közelében. Szegény Palinak egész testén hideg veríték ömlött a rémes álom hatása alatt, de nem is felejté el soha. Nem kinozott többé soha semmiféle állatot, mert mindig eszébe jutott ama gonosz álom és anyjának intése: hogy esnék neked, ha téged kinoznának?

LÁTOGATÁS AZ ÁLLATKERTBEN.

(Képpel a 352 lapon.)

Kedves Forgó bácsi! Minapában, — ugyan már jó régen, mert még őszkor volt — egy szünnapon én is kint voltam testvéreimmel az állatkertben s miután most a tavasz közeledik, megírom, hogy ott nagyon jól mulattam és pajtásaimnak, a „Kis Lap“ olvasóinak ajánlom, hogy oda menjenek mulatni és tanulni ők is.

Szép, napos délután volt és a lóvonatu vasuton egy félóra alatt kint voltunk a városligetben s elsétáltunk az állatkertbe, hol sok szépet láttunk. Oroszlán és tigris nincs ugyan, de annál jobban mulattunk a majmoknál és etettük zsemelével és almával. A medvét is megnéztük és nevtünk, midőn a botra tűzött zsemle után fölkapaszkodott magasra a kalitjában levő fára; aztán megnéztük a hosszunyaku zsiráfot, a szarvasokat, sasokat, papagályokat s miután a szép sétányon meg kissé szalagáltunk, este felé, majdnem sötétben tértünk haza. Tavaszkor majd ismét elmegyünk.

LAJOSKA.

letették
agy szár-
ltek oly
— föléb-
ész csak
ott, hogy
még min-
közében.
tén hideg
m hatása
el soha.
semmiféle
ébe jutott
ak intése:
nozának?

TKERT-

apában, —
ég őszkor
kint voltam
s miután
rom, hogy
jtásaimnak,
lom, hogy
lni ők is.
és a lóvo-
alatt kint
táltunk az
t láttunk.
n, de annál
ál és etet-
A medvét
midőn a
apaszkodott
ára; aztán
zsiráfot, a
okát s miu-
ssé szalad-
n sötétben
majd ismét
LAJOSKA.

(Képpel a czimlapon.)

Multkor már kissé későn este haza-
felé mentem, midőn egy kapu mellett
egy kis leánykát pillantottam meg, ki a
nagyon magasan levő csöngettyü-huzót
nem érte el és szépen kért: „Kérem,
csöngessen helyettem!“ Egy kis kosár
volt karján; szegénynek látszott, de
nagyon tiszta, csinos volt.

Meghúztam a csöngettyüt s míg
a kapus előjött, kérdeztem:

„Hát hol jártál ilyen későn, kis
leányom? Nem félsz a sötétben egyedül
járkálni?“

„Oh! mért félnék?“ szolt a kis
leány szeliden és biztos hangon. „Kedves
mamám beteg, nekem kell járni minden-
felé és elvégezni dolgainkat; nem érek
rá félni.“

Ekkor a kapu megnyílt s a kis
leány illedelmes köszöntés után eltűnt.
Én pedig gondolkoztam a fölött milyen
igazat szolt a kis leány. A ki dolgozik
és magán s másokon segít, az nem gon-
dol hiábavaló dolgokra és sokszor féle-
lem nélkül elvégz olyanokat, mikhez
más hozzákezdeni sem merne. F. b.

A TUKAN VAGY BORSRÁGÓ.

(Képpel a 341. l.)

Ez azon madár, melynek aránylag
legnagyobb csőre van, olyan nagy majd-
nem, mint maga az egész madár. Ez a
nagy csőr egyrészt igen jó, de mást
részt nagyon kellemetlen a mi madarunk-
nak. Nagyon jó arra, hogy fölturja
vele a hangyabolyt, mert a tukán szereti
a hangyát enni, aztán jó egeret fogni
és gyümölcsöt rágni; de kellemetlen
repülés közben, mert nagyon nehéz és
ha erős szél fu, nem oda megy a tukán,

a hova akar, hanem a hová a csőre
esik. Alvás közben is bajos volna ugy
tartania fejet, mint a többi madarak
szokták; hanem a tukán tud magán
segíteni, t. i. hátára fekszik és nehéz
nagy csőrét a földre támasztja.

A tukán Délamerikában él és föl-
tünik nem csak rettenetes csőre, hanem
pompás tollazata által is, mely bibor-
vörös, aranysárga, zöld, fehér és fekete
színek gyönyörű vegyületét mutatja.
Csőre sárga vagy vörös.

Sajátságos tulajdonsága a tukánnak,
hogy mikor vénül, tollazata elveszti
pompás színeit és egészen fakóvá lesz.

EGY FJORD NORVÉGIÁBAN.

(Képpel a 341. l.)

NORVÉGIA tengerpartja oly vadon,
sziklás, mint talán egy országé
sem a földön. A tenger mindenütt
magas szirtrepedések közt hatol be a
partok közé és így hosszú, keskeny öblö-
ket képez, melyeket a benszülöttek
„Fjord“-oknak neveznek. Sok ilyen fjord-
nak a bejárata egészen keskeny, mint
egy sziklakapu, úgy hogy alig fér be
egy hajó. — Mai képünkből fogalmat
nyerhettek, kis olvasóim, milyenek ezen
„Fjord“-ok.

A NÉGY ÉVSZAK.

A tél fehér s zöld a tavasz
Barnás az ősz s fakó a nyár
És minden egyes évszakas
Elédbe jót s szépet kitar.

MONDÓKA.

Cselekedjél jót, a mint tudsz.
Cselekedjél jót, a hol tudsz.
Cselekedjél jót, mikor tudsz.
Cselekedjél jót, kinek tudsz.

R E G G E L.

Rásüt a nap fénysugára
Háló szobám ablakára.

Én istenem, nála neked
Hogy életem megvédted.

Fris erővel, ujult kedvvel
Kelek föl én minden reggel.

S mint kicsiny-voltomtul telik :
Mozgok, dolgozom estelig.

Közbe-közbe játszogatok
Megfutosok halmot, lapot.

Öltöztetem a cziczámat
Megszalasztom kis kutyámat,

A cziczát is megkergetem
S aztán — ó én jó istenem

Tán badar dolgot beszélek
S türelmeddel visszaélek.

Nem könyvből mondom inámat,
Csak azt, mi lelkemben támadt.

nap
hegy
nyez
állot
ság
neje
Emn

regg
pász
birk
a ka

piszk
néze
kén.
van
mint
haha

fiut,
harm
lehe
vagy

anyj
Emn
mide
bott
ricza

csut
neve
Ha

BANDI, A PÁSZTORFIU.

Gyönyörű nyári reggel volt, a nap már jócskán kibújt a magas hegyek mögül, melyek a falut környezték; a falu szélén uri kastély állott s az erkélyen egy kis társaság éppen reggelinél ült: Halmi ur, neje és két gyermekök, Aladár és Emma.

Mialatt e társaság a kellemes reggeli levegőt élvezte, Bandi, a pástorfiu, szép csöndeskén hajtotta birkanyáját az uton előre s eljutott a kastély közelébe.

„Ott jön Bandi, az a szurtos piszkos fiu,“ szölt Aladár, büszkén nézegetve végig saját finom öltözékén. „Milyen kopott, zsiros szüire van! Csizmája sincs, mezitláb jár, mint a koldus gyerekek. Az is ő, hahaha!“

„Nem szabad gunyolni a szegény fiut,“ inté anyja. „Ő a mezőkön, harmatos fűben, sárban jár, nem lehet oly csinosan öltözve, mint te vagy Emma. Ő azért derék fiu.“

Aladár urfi azonban nem figyelt anyja szavára, hanem testvérével, Emmával kiszaladt a kapu elé s midőn Bandi arra ment, feléje dobott egy éppen a földön hevert kukoricacsutkát s gunyosan kiáltá:

„Hova ilyen későn, birkavezér?“

Bandit éppen lábán találta a csutka, föltekintett s látta, hogy nevetnek fölötte Aladár és Emma. Ha Bandi az ő nehéz ölmos botjá-

val közéjük suhint, bizony megemlegették volna. Bandi azonban egy szót sem szölt, szokva volt már az affélékhez s csöndesen tovább ballagott. Eszébe jutott, a mit egyszer a plébános urtól hallott: „inkább törd el a bántalmat, mintsem te bántás másokat.“

Napközben igen kellemes idő lévén, a Halmi család kísétált az erdőbe; jó messzire mentek s egy tisztás helyen Bandira akadtak, kinek nyája a kövér fűben legelészett, ő maga pedig éppen egy bögrében gyönyörű piros epreket készült tarisznyájába tenni, hogy hazavigye kis hugának, Julisnak.

Emma kisasszony nem állhatta meg, hogy az eper láttára föl ne kiáltson:

„Oh! mily szép eper, mennyire szeretném!“

Bandi nyájasan oda lépett s átadta az epret azoknak, kik őt annyiszor bántották. Akartak neki pénzt adni érte, de nem fogadott el semmit, sőt megmutatta a helyet, hol legszebb epret lehet találni az erdőben.

Aladárnak és Emmának nagyon megtetszett az erdei séta, kivált a sok szép édes eper miatt s másnap, midőn szüleik a kertbe küldték őket játszani, Aladár így szölt a kis Emmához:

„Tudod-e, mit csináljunk? Menjünk ki a kis ajtón a mezőre, onnan pedig az erdőbe szamóczát szedni. Ebédig megjárhatjuk.“

Emma, ki még alig nyolcz éves volt, eleinte nem akart szülei tudta nélkül távozni s félt is magában járni a nagy erdőben; de Aladár biztatta, hogy ő tudja az utat, el nem tévednek s így nem sokára kinn voltak a mezőn és neki indultak az erdőnek. Vigan futkostak mindig beljebb, mindig feljebb, bujósdit játszottak a sziklák és nagy fák között, közben pedig nyaláncodtak a szép piros eperből, mely mindenfelé bőven termett.

A nap már magasan állott, midőn Aladárnak végre elég volt az eprészésből s eszébe jutott, hogy haza kellene térni. Körülnézett kis testvére után, de nem látta; kiáltozta nevét, összekutatta az egész tájt, a merre jártak, de Emma sehhol sem volt. Rémülten, sirva tért haza és zokogva beszélte el az esetet, bevallva, hogy ő csábitotta kis hugát az erdőbe, honnan vissza nem tudta többé hozni.

Képzeltetni, mily nagy lett erre az ijedelem; Halmi ur, a cselédség és a faluból össze hívott emberek mind siettek az erdőbe, összevissza kutatták de hiába, nem találtak a leányka nyomaira.

Ezalatt Bandi az erdőben legeltette ismét nyáját; délbe kijött hozzá huga Julis és hozott neki ebédet. Mialatt aztán Bandi jóízűen falatozott, Julis elbeszélte neki, a mit a faluban hallott, hogy t. i. a kis Emma az erdőben eltévedt s hogy nem tudják megtalálni.

Bandi alig hallotta ezt, félredobta a kanalat; nem jutott neki eszébe, hogy azok a gyermekek őt mindig bántották, gunyolták: csak az forgott eszében, hogy ha a kis Emmát az éj az erdőben éri, könnyen baja eshetik, mert biz ott néha egy-egy farkas is akad. Az erdőt senki sem ismerte oly jól, mint Bandi; tudta, hogy Emma eper után járkálva tévedt el s elhatározta, hogy megkeresi, ha egész nap és éjjel fárad is belé. Meghagyta tehát Julisnak, hogy a nyáját hajtsa haza ő maga pedig megindult a kis leány keresésére.

Sokáig bolyongott hiába az erdőben, de végre este felé talált egy kosárkát, melyben néhány szem eper volt; ez bizonyosan a kis leányé volt, tehát közel kell lennie, gondolá Bandi s csakugyan nem messze, egy fa tövében meglátta, a mint fáradtságtól és lankadtságtól elszunyadt. Hozzálépett és felköltötte. Emma ijedten nézett reá és sirva fakadt.

„Ne sirjon, most már semmi baj; én haza viszem,“ szolt Bandi.

Nagy lett az öröm, mindenki dicsérte a derék pásztorfiut. Aladár egy ideig szégyenkezve állott, de aztán ő is oda lépett Bandihoz és kezet nyujtott neki s azontul aztán nem is gunyolta többé, mert belátta, hogy az embereket nem ruhájok, hanem tetteik szerint kell megítélni s a durva, egyszerű öltöny alatt is lakozik jó és nemes sziv.

F
K
levélb
mel. P
került
óta f
találon
L
tekint
pedig
kisérl
mondj
gyerm
beállj
annyi
másik
is szol
baráto
lésére,
leány-t
levelke
jutalm
olvasó
tovább
vezeté
barátn
szetn
Köszön
ügyes
nek. -
rég üz
is m
oroszl
Biz a

HARISNYA-KÖTÉS.

(Képpel a 340. l.)

Hej leányok, kis leányok
Rendben van-é harisnyátok?
A kötötű zörög-csattog
Én szorgalmas kötő vagyok.

Szálat ereszt a gombolyag,
Vigyázz, hogy be ne moeskoljad
A kötötű zurrog-zörög
Bábumnak harisnyát kötök.

Te csak nézzed, öcsém Gyurka,
Csak lányé a kötés-munka
Amde szolgálj, ha akarod:
Motollául tartsd a karod.

FORGÓ BÁCSI PÓSTÁJA.

Kis olvasóimnak rég nem üzentem, pedig levélben is igen örömet érintkezem apró híveimmel. Higyétek el, nem volt érkezésem. De most került egy szabad órámmal elolvasva a több hét óta felszaporodott leveleket, a következőkre találok szükségesnek a választ:

Lövinger Vilma küldeményét gyakorlatnak tekintem s mint ilyen dicsértet érdemel. Azt pedig már mondtam, hogy arról, miszerint zsenge kísérleteitek a „Kis Lap“-ban megjelenjenek, mondjatok le. Furcsa is volna, hogy oly apró gyermekek, kik még tanulnak, egyszerre csak beálljanak tanítóknak! mert a lapokba való írás annyi mint a tanítás. Kivételkép, ha egyik-másik egyenes fölszólításomra vagy magától is szokatlan szépet ír kiadom. — **Horkai bácsi** barátom uram versecskéit, kis olvasóim épülésére, hova előbb ki fogom adni. — **A moholyi leány-tanostály tanulóinak.** Nagy örömöm telt levelkétek olvasásában. Valóban nem kérek szebb jutalmat, mint amilyet abban lelek, ha kis olvasóimnak szeretetét bírom. Csak haladatok tovább is a jó uton derék tanítók bölcs vezetése alatt. — **Kövibe.** Idi és Olinka kis barátáimét üdvözölöm. A rólok irt apai verszetnek megörültem. — **Laurensik Mariska.** Köszönettel veszem a szívélyes verset, mely elég ügyes átírása Nagy Ignác ismert köszöntőjének. — **N. Körösre, J. J.-nek.** A „M. O“-ban rég üzentünk. — **Földváry Miska** küldeményei is megjelentek már máshol. — **„Kaland az oroszlánnal“** meg fog jelenni. — **Kemény István.** Biz a rejtélyes írás, édes Pistám, elkallódott a

sok között. Kerestem, de nem akadtam rája. Kérem tehát annak ismételt beküldését. — **Lichtenstein Gyuri.** Bravo kis ember! De azt a frizurát mintha láttam volna már valahol. — **Gönczi Béla.** Mondja meg Ikonának, hogy ama mesét csak úgy közlöm: ha tudom, honnan vette. — **Ifj. Kövér János** Korodhoz képest az a versecske nagyon megjárja. — **Kovács Margit** ügyes rajza tavasszal meg fog jelenni. — **Beer Arthur,** kitől hallotta, vagy hol olvasta azt a szép kis mesét, mit beküldött?

A „Kis Lap“ 4-dik számában foglalt *szótalányok* megfejtése: *taréj* (ott van a sarkantyun és a kakas fején) és *tüz* (a mi főnév is, ige is. A fűz is az.)

Helyes megfejtést küldöttek be: Heisz Imre. — Baráth Orzsike. — Szilassi Misi. — Kövess László. — Czenke Lajos és Tódor. — Matinszoka. — Falvay Ida. — Maklár Dezső. — Baloghy Jusztin. — Deák Adorján. — Zichy Guido. — Barabás Illés. — Sztrokay Kocsárd. — Háromfalvy Endre. — Dreher Nina és Lajos. — Pintér Ambrus. — Dózsa Moricz. — Veég Juliska. — Fábian Dóra. — Pamatiniczky Gerő. — Orbán Sándorka. — Körözi Tihamér. — Tószöghy Miklós. — Pallavicini Ervin. — Vastagh Menyhért. — Szépe Pali.

A 9-dik sz. *találos meséjének* megfejtése az *a (á)* betű.

Helyes megfejtését beküldék: Bágya Aranka. — Tánzos Gusztó. — Énn Szidónia. — Tőkés Bettike. — Fonagy Pisti. — Szárics Gyuricza.

A 10-dik sz. *helyesírási* feladatát helyesen kiigazítva küldötték:

Goldhammer Gáspár. — Szeéll Julesa. — Brück Paulina. — Kerényi Pali. — Földváry Miska. — Kardoss Feri. — Roskoványi Lidia. — Simonyi Augusta. — Korbuly Ignác. — Tánzos Gusztó. — Gáspár Borsca. — Énn Szidi.

A legutóbbi *rajzmintát* helyes másolatban küldék be:

Lázár Lajos. — Rudnay Ilona. — Szalay Erzsébet. — Pécs Béla. — Herz Miksa. — Weinberger Ignác. — Kardoss Feri. — Beretvási Gyula. — Thenke Márton. — Benkő Aladár. — Thury Gábor. — Szentpály Arabella. — Sümeghy Etelka. — Vásárhelyi Giza. — Roskoványi Lidia. — Pogány Nellike.

AZ ÁLLATKERTBEN.

Az oroszlán.

Az oroszlán torka
Furcsa hely
Állat kerül abba
Ezrivel.

Állatszelistő
Megtési
Hogy fejét torkába
Beteszi.

Állatszelistő
Ne feledd:
Oroszlán egyszer csak
Megehet.

A medve.

Dirmeg dörög
A medve
Hogy ha nincsen
Jó kedve.

Maczkó bácsi
Ümmöget.
Egy órája
Nem evett.

Mászó fára
Ha fölmeget,
Oda ne nyulj
Kis gyermek.

De nini, ott
Valaki
Boton almát
Nyujt neki.

Maczkó, maczkó
Vén bátya
Örömmel kap
Utánna.

Piros almát
Szereti
Csemesegéssel
Megezi.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.

